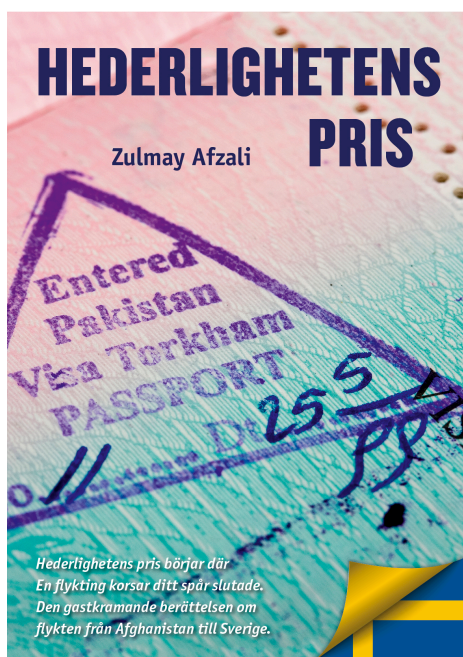

Utdrag ur **Hederlighetens pris**

Det är en mycket märklig känsla att inte ha en aning om hur livet ska bli. Att inte ha kontroll över någonting och inte kunna se en utväg ur en oerhört svår situation. Frustrationen över att inte kunna göra någonting själv, att vara beroende och även tvingas förlita sig helt på andra människor var direkt plågsam. Det var priset jag blev tvungen att betala för att jag stod upp för vad jag ansåg vara rätt.

Stress och depression gör att man blir oförmögen att tänka klart. Och den som säger att han inte är rädd för att dö, den ljuger! Alla, precis alla, är rädda för döden och här satt jag som i en fälla i min morfars hus sedan två dygn. Och jag visste att om jag tog några steg utanför huset så kunde de mycket väl bli mina sista. Ja, jag var livrädd. Skräckslagen. Men jag var samtidigt också mycket arg över vad mitt vackra land hade förvandlats till. Åratal av insatser förgäves, makten tillbaka i skurkars händer; skurkar som bara känner till den makt som pengar ger och som är beredda att göra vad som helst för den makten. Den sjuka grupp av människor som kallas talibaner var också mina fiender. Jag befann mig i en situation där jag var omgiven av fiender. Och mina ytterst få verkliga vänners liv skulle omedelbart vara i fara om jag kontaktade dem.

"Qader, vet du hur de här smugglarna kan lura gränsvakter och passkontrollanter och andra vid de internationella gränserna? Vi har ju inga pass, visa eller andra dokument som ger oss rätt att resa in i Europa lagligt, så hur fungerar det egentligen, vet du det?"

Han sa att han visste att människorna som vi hade att göra med var toppen, bäst i branschen, att de kunde sin sak. Han hade många vänner som hade skickats till Europa med sina familjer via just det här nätverket eller den här organisationen, D Company, och de sa alla att det varit en jättefin upplevelse och att allt gått som smort. Han hade inte hört ett enda klagomål, inte en enda negativ kommentar om resan med D Company. "Okej", sa han, "de

"De är beredda och de är helt med på det hela. Och en sak till: min brors fru kom med en utmärkt idé om hur Ni ska ta Er ut ur lägenheten utan att någon lägger märke till Er."

"Verkligen? Hur då?" undrade jag.

"Jo", fortsatte chauffören, "min brors fru föreslog att jag skulle ge Er den här". Han grävde med handen i väskan som han burit matlådan i, en stor, svart afghansk, handgjord väska som vanligtvis används just för att bära mat i och som höll maten varm.

"Och vad i helvete är det där?" frågade jag, som hade nerverna på ytan. Han log.

"En äkta klarblå afghansk burka."

"Säg inte att du antyder att jag ska bära den där?" sa jag med avsmak.

"Jo, det är vad jag både antyder och föreslår och Ni ska bära den hela resan, ända tills Ni kommer till Peshawar i Pakistan. Ingen kommer att kunna ana vem som följer sig under det här tygstycket."

När jag såg dem alla fyra därinne i det lilla rummet frös jag till is av skräck. Jag visste inte vad jag skulle ta mig till. En av dem kom ut ur rummet och mer eller mindre knuffade in mig och då var paniken total, jag var övertygad om att de skulle döda mig därinne. Jag var säker på att de på något sätt hade fått reda på vem jag var och att de fått order om att döda mig.

Väl inne i det lilla källarrummet blev jag ännu räddare när jag såg inte bara ett utan massor av vapen, AK47:or, sådana som talibanerna använder. Jag hörde en röst inne i mitt huvud som sa: Det var det. Den här gången kommer ingen att kunna rädda ditt liv, det kommer att ta slut här och nu. Jag var så skakad att jag började gråta, jag var övertygad om att jag skulle dö på ett brutalt sätt. En av de fyra männen tittade på mig och frågade:

"Vad har hänt? Varför gråter du?" Och mannen som var oartig mot mig i vardagsrummet nyss undrade också vad som fått mig att gråta.

"Ni ska väl döda mig?", svarade jag, det var allt jag fick ur mig.

De skrattade och frågade: "Varför skulle vi döda dig?"

Utdrag ur **Hederlighetens pris**

Zulmay Afzali är före detta stabschef, talesman och chef för strategiskt och internationellt samarbete vid Antinarkotikaministeriet i den islamiska republiken Afghanistan. Han var ordförande i regeringens Kommité för medierelationer och arbetade också som senior terrorismanalytiker vid Nationella Sakerhetsrådet i Afghanistan. Zulmay Afzali har flyktingstatus i Sverige. Han arbetar som lärare för asylvandrare unga och är även författare, skribent och föreläsare.

Min väg till Sverige blev en oförglömlig, och i många stycken mycket riskabel upplevelse. Den gjorde mig medveten om hur oerhört mäktig den människosmugglande maffian kan vara och hur starka dess relationer är med den organiserade internationella brottsligheten och med grovt kriminella gäng. Jag fick också otaliga bevis för hur ytterst svag kontrollen är på flygplatser och vid andra gränsövergångar.

Det har inte varit ett lätt beslut att teckna ner hur min flykt från Afghanistan till Sverige gick till. Men det finns så många missförstånd och naiva föreställningar kring hur asylsökande tar sig långa vägar till länder i EU och det är viktigt att någon berättar.

Det här är berättelsen om hur jag kom till Sverige.

Zulmay Afzali

ISBN: 978-91-981421-2-9

 mummelförlaget

När jag satt där i loungen tänkte jag på att jag sett Iqbal lämna över två pass med röda pärmar till männen. Vad kunde det vara för pass, undrade jag. Från vilket land? Passen var i alla fall inte afghanska eller pakistanska, de var helt säkert europeiska. Säkert falska, tänkte jag, men hur kan man korsa nationsgränser med falska europeiska pass? Den tanken skrämde mig och jag var nära att gripas av panik.

"Lyssna här på herr Antinarkotika, som frågar om afghaner och pakistanier som tar sig till länder i Europa behöver skydd! Ingen behöver skydd mot någonting, de bara tar sig till Europa och andra länder för att skaffa sig nytt medborgarskap som ger dem en massa fördelar, inte minst pengar via olika bidrag. Vakna, Zulmay! Visst, det kan finnas några få som, liksom du själv, verkligen behöver skydd, men ni är väldigt få och alla de andra behöver verkligen inget skydd mot någonting."

Jag satt på mitt kontor klockan 11 den där dagen, när min assistent meddelade att det hade kommit ett paket till mig och att det var alldeles blodigt. Vi öppnade paketet och där låg Rashid Baktaris huvud, hans två öron, hans tunga – och hans penis. Efter att ha sett detta har jag aldrig kunnat sova lugnt, varje natt har jag haft mardrömmar.

Ayaz sa att det han kände till var att när man tar sig till Europa, Amerika eller Kanada så måste man skaffa sig en påhittad asylhistoria för att de ska bevilja en uppehållstillstånd. Det är först då, när du har fått uppehållstillstånd, som du kan utnyttja deras system och förmåner. En del asylhistorier fungerar inte och då får man avslag på sin ansökan om att stanna i landet och utvisas. Så det handlar om att man måste ha en riktigt stark och trovärdig historia att berätta för myndigheterna i det landet där man vill stanna.

Jag tittade ut och såg tre motorcyklar som stod parkerade på vänster sida av motorvägen. Där stod några män som bar AK47:or och ett antal raketgevär som pekade mot alla fordon som kom från Kabulhålet. Om någon bil inte stannade beskötts den. Mitt värsta skräckscenariot hade blivit verklighet: det var talibaner, det kunde jag se genom hålen framför ögonen i min burka. Jag minns inte hur många de var och det gick inte att se hur de såg ut, deras ansikten var täckta. Nu rörde de sig mot vår bil och pekade på den med sina gevär. Jag kan inte med ord beskriva vad jag kände i det ögonblicket.

Jag visste inte om jag skulle härda ut, om jag skulle klara av att inte kasta upp. Jag satt instängd i en het bil och i en tät burka i en stank av min egen urin och höll på att bli galen.

Jag mindes Basit Ali och Jamshid Seddiqi 2007, två narkotikapoliser som först kidnappades och sedan brutalt fick sina huvuden avskurna. Deras huvuden skickades till vårt kontor i svarta plastsäckar. I dem fanns, förutom deras huvuden, en dvd som visade hur huvudena skiljdes från kropparna och en liten handskriven lapp där det stod: "En liten gåva från Mulla Nag till västmarionetterna. Bered er på att det snart är er tur!" Den fruktansvärda videofilmen skickade vi till underrättelsetjänsten för vidare undersökning.

Samtliga var alltså pakistanier, men när de väl kom till sina destinationer i Europa skulle de alla ljuga och säga att de var från Afghanistan. För att "bevisa" det skulle de tala den pashto som talas i Pakistan (men inte i Afghanistan) och det skulle räcka mer än väl som "bevis".

För kontakt med förlaget eller Zulmay Afzali, var vänlig mejla mummelforlaget@comhem.se.